



ရွှန်းရတနာ

လရောင်အေးရိပ်ရွေးတိတ်ပါစေချစ်သူ

ရွန်းရမိမိုး

လရောင်အေးရိပ်ချွေးတိတ်ပါစေချစ်သူ

ဒေါသစိတ်ကြီးတဲ့သူဟာ ဘယ်တော့မှ သူ့ဒေါသကို မထိန်းချုပ်နိုင်သလို လောဘစိတ်ကြီး တဲ့သူဟာလည်း သူ့လောဘကို သူ့ကိုယ်တိုင် ထိန်းချုပ်ဖို့တောင် မလွယ်ပါဘူး။

အဲလိုပဲ ဆေးနဲ့တွန့်တိုတတ်သူတစ်ယောက် ရက်ရောလာဖို့ ဆိုတာလည်း သိပ်မလွယ်ဘူး။

ဗီဇ...။

လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဗီဇဆိုတာကို ဘာသာရေးနဲ့ဖျောက်မှ ပျောက်မည်။ ဒါတောင် ဘာသာ ရေးကို တော်တော်ကလေး လေ့လာလိုက်စားပြီးမှ သိလာပြီး ဖျောက်နိုင်၊ ပြင်နိုင်တာပါ။

တစ်အူတုံဆင်း အချင်းတစ်ခုတည်းနဲ့ မွေးလာတဲ့ အမြွေတွေတောင်မှ အကြိုက်နဲ့စရိုက်၊ ဗီဇ တွေ မတူကြပါဘူး။

ဒီတော့...

လူအချင်းချင်း တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အဆင်ပြေပြေနေချင်တယ်ဆိုရင် တစ်ယောက် သဘောကို တစ်ယောက်နားလည်။ တစ်ယောက်အထာကို တစ်ယောက်သိမှ အဆင်ပြေမှာပါ။ ကိုယ့်မှာ သူတစ်ပါးကို ထိခိုက်စေတဲ့ မကောင်းတဲ့အချက်ကလေးတွေ ရှိရင်လည်း ပြင်သင့်တာပြင်၊ ဖျောက်သင့်တာဖျောက်ရမှာပေါ့။ အထူးသဖြင့် ကိုယ်သိပ်ချစ်တဲ့ ကိုယ့်ချစ်သူနဲ့ အဆင်ပြေချင် တယ်ဆိုရင် ကိုယ့်မှာရှိတဲ့ ပြင်လို့ရတဲ့ အားနည်းချက်တွေကို ပြင်ရမှာပေါ့။ သူ့ရဲ့အားနည်းချက်တွေ ကိုလည်း ခွင့်လွှတ်နားလည်ပေးရမှာပေါ့။

အဲလိုမှ မဟုတ်ဘဲ အတ္တတွေ ကြီးနေကြမယ်ဆိုရင် သာယာလှပတဲ့
အချစ်တစ်ခု ဖြစ်လာ မှာ မဟုတ်ဘူး။

ပြီးတော့ အချစ်ဆိုတာ အင်မတန်ပါးလွှာတဲ့ ဖန်ခွက်တစ်လုံးနဲ့လည်း
တူတယ်။ သူ့ကို သေ ချာဂရုစိုက်ပြီး အသုံးပြုမှ အသုံးဝင်တာ။
ဖန်ခွက်ပါးပါးလေးတစ်လုံးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းကိုင်တွယ် လိုက်မယ်ဆိုရင်တော့ အဲဒီ
ဖန်ခွက်ကလေးကျိုးပဲ့ကြွေမှုသွားမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ ဖန်ခွက်ကလေး
ပျက်စီးချင်ရင် ခဏလေးနဲ့ ပျက်စီးသွားနိုင်ပေမယ့် အဲဒီ ဖန်ခွက်ကလေးတစ်လုံး
ပုံပေါ်လာဖို့တော့ အချိန်ပေးပြီး ဖန်တီးခဲ့ရတယ်။

အဲဒီ လိုပဲ အချစ်ဆိုတာကို ပုံဖော်ဖို့ နှလုံးသားက ရင်ခုန်သံတွေ
အရင်းပြုပြီးတည်ဆောက်ခဲ့ တာ မဟုတ်ဘူး။

ကျိုးပဲ့သွားတဲ့ ဖန်ခွက်တစ်လုံး ဘာမှသုံးမရတော့သလို အချစ်တစ်ခု
ကျိုးပျက်သွားပြီ ဆို ရင်လည်း နှလုံးသားက အရမ်းကို နာကျင်ရတတ်ပါတယ်။
အဲဒါကြောင့် တန်ဖိုးရှိတဲ့ အချစ်ကို ဂရု စိုက်သင့်ပါတယ်။ အထူးသဖြင့်
ကိုယ်တကယ်ချစ်မိပြီဆိုရင်ပေါ့။ အချစ်စစ်တို့မည်သည် ဖြောင့်ဖြူး ရိုးထုံးစံ မရှိဆိုတဲ့
စကားကို ချစ်သူတိုင်း သတိထားသင့်ပါတယ်။ အခက်အခဲအတားအဆီးတွေကို
အောင်မြင်စွာ ကျော်လွှားနိုင်ပြီးမှ ခံစားရတဲ့ အချစ်က တကယ့်ကို ချုံမြိန်ပါတယ်။
အဲဒါကြောင့် အ ချစ်ကို တန်ဖိုးထားသင့်ပါတယ်။

အချစ်တစ်ခု ရပ်ဆိုင်းအောင် ဖျက်ဆီးတာလည်း လူပါပဲ၊ အချစ်တစ်ခု
လှပအောင် ဖန်တီး တာလည်း လူပါပဲ။

ဖျက်ဆီးခြင်း အကြောင်းတရားတွေမှာ အခြေခံတရားသုံးခုပဲ ရှိတယ်။
အဲဒါက လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတဲ့။ အဲဒီ တရားသုံးပါးကို ချုပ်ကိုင်ထားတာက
အတ္တ။ အတ္တကြီးလေလေ ပျက်စီး လေလေပဲပေါ့။ သာယာတဲ့ အချစ်တစ်ခု
ဖန်တီးချင်ရင် အတ္တနည်းနိုင်သမျှ နည်းအောင်လည်း သ တိထားရမှာပေါ့။

အတ္တဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်သတ်တဲ့လက်နက်တစ်မျိုးပါပဲ။

အတ္တကြီးတဲ့သူဟာ ဘယ်တော့မှ မကောင်းစားပါဘူး။

ပျော်ပျော်နေရင် အတ္တလျော့ရပါမယ်။

...

မေမင်းဇာနည်တဲ့။ နာမည်ကတော့ အပျံ့စားစတားဖလား။

ရုပ်ရည်ကလေးကလည်း ခပ်မိမိ စူပါကလေးပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ဥစ္စာနေတော့
မစူပါရှာပါဘူး။ ပညာအရည်အချင်းက ဆယ်တန်းအောင်ပြီး အလုပ်လုပ်ရင်း
အဝေးသင် တက်နေသည်။

ဆယ်တန်းအောင် ဆိုပေမယ့် အလုပ်ကလေးတော့ ကောင်းသား။

မြန်မာမှုပစ္စည်းအရောင်း ဆိုင်မှာ အရောင်းစာရေး။ ဆိုင်က နိုင်ငံခြားသားတွေကို
ဦးတည်ပြီး ရောင်းတဲ့ဆိုင်ဆိုတော့ သူမတို့ လစာကောင်းကောင်းလည်းရသည်။
နိုင်ငံခြားသားတွေကို ရောင်းရတာ ဆိုပေမယ့် စကားပြောက တော့
မကျွမ်းကျင်ပါဘူး။ ဈေးနှုန်းတွေကို အသေကပ်ပြီး ရောင်းတာမို့
အရောင်းစာရေးတောင် မ လိုပါဘူး။ စူပါမာတ်ကတ်တွေမှာလို
ကြိုက်တဲ့ပစ္စည်းယူပြီး ငွေရှင်းကောင်တာပေါ် တင်ပေးလိုက်ရုံ ပဲ။

ဒါပမဲ့ အရောင်းစာရေးမ လှလှကလေးတွေကို

ယူနီဖောင်းလှလှကလေးတွေဆင်ပြီး ထား ပေးထားသည်။ လှတယ်ဆိုတာတောင်
မျက်နှာကလေးလှပြီး ကိုယ်လုံးက ဗိုက်ပူခါးတုတ်နေတာ တို့၊ ငါးကျည်းခြောက်
ငါးဖောင်ရိုး ကိုယ်လုံးမျိုးတို့ဆိုမခန့်။ ငါးရဲ့ကိုယ်ပြေပြစ်ပြစ် ကြည့်ပျော်ရှုပျော်
ကလေးတွေပဲ ခန့်သည်။ ထို့ကြောင့် ပညာအရည်အချင်းမလို။

မေမင်းဇာနည်က ကိုယ်တိုင်သာ ကောင်းကောင်းမဝတ်နိုင်တာ။

ဆိုင်ကဆင်ထားတဲ့ ယူနီ ဖောင်းနဲ့ကျတော့ ကြော့မတ်နေသည်။

သူမတို့ဆိုင်က တစ်ခုတော့ ကောင်း၏ ။

မိတ်ကပ်ဖန်တီးရှင်တစ်ယောက်ပါ ခန့်ထားပေး သည်။ မနက် ဆိုင်မဖွင့်ခင် နာရီဝက်အလို ကြိုရောက်ရသည်။ မိတ်ကပ်ဖန်တီးရှင်က မိတ်ကပ် လိမ်းပေးသည်။

မနက်ပိုင်း မိတ်ကပ်လာလိမ်းပေးပြီးရင် မိတ်ကပ်ဖန်တီးရှင်ရဲ့အလုပ်က ပြီးပြီ။ အားလုံးကို လိမ်းပေးပြီးတာနဲ့ ပြန်သွားရုံပင်။

ထို့ကြောင့် သူမတို့ဆိုင်က အရောင်းစာရေးမတွေအကုန် လှပကြော့မတ်နေသည်။

သူမတို့လို အလှပကေးတွေ ရှိလို့လည်း ဆိုင်က လူပိုစည်ပါသည်။ ဘယ်လောက်ဈေးကြီး ကြီး သူများဆိုင်တွေထက် ပိုရောင်းရသည်။ သူမတို့လည်း လစာကောင်းကောင်းရသည်။ ဘာမှလဲ မပင်ပန်း။ ပြောရမယ်ဆိုရင် အလှပြမယ်တွေလိုပဲ။ လှလှပပ ကြော့ကြော့မတ်မတ်ကလေးနဲ့ ဝယ် သူကို ချိုချိုကလေးပြီးပြရင် သူမတို့ တာဝန်ကျေပြီ။ ခြေပါလက်ပါရှိတဲ့ ဝယ်သူတွေကိုတော့ ကိုယ့် ဘာသာ ကြည့်ရှောင်ရတာ ပေါ့။ ဧည့်လမ်းညွှန်တွေကိုလည်း ရောင်းရတဲ့ပမာဏပေါ် မူတည်ပြီး အ ကျိုးခံစားခွင့်ပေးထားတာမို့ ဧည့်လမ်းညွှန်တွေကလည်း ဧည့်သည်တွေကိုခေါ်လာပေးသည်။

ထိုအထဲမှာမှ မေမင်းဇာနည်ကို အသေကြွေနေသော ဧည့်လမ်းညွှန် ကောင်လေးတစ် ယောက်ရှိသည်။

ထိုကောင်လေး နာမည်က ထူးနီတဲ့။ နာမည်ခပ်ဆန်းဆန်းနဲ့ ကောင်လေးက သိပ်ပြီး ခန့် ညားတည်ကြည်မှုတော့ မရှိပေမယ့် ပြုံးပြုံး ပြုံးပြုံးနဲ့ သဘောကောင်း ဖော်ရွေမယ့်ပုံပါပဲ။

ဆွဲဆောင်မှု မရှိပေမယ့် ရိုးသားပုံကလေးနဲ့ ထူးနီကို မေမင်း စိတ်မဝင်စားပါ။ ဖြူနဲ့နဲ့ပျော့ ဖတ်ဖတ်ပုံကလေးနဲ့ ထူးနီကို မေမင်း စိတ်ထဲကနေ ပိုးဟပ်ဖြူလို့တောင် နာမည်ပြောင်ပေးထား သေး၏ ။ စိတ်ဝင်စားမှု မရှိသလို

ချစ်ဖို့တော့ ဝေးပါ၏ ။

မေမင်းက ဒေါသအိုးကလေးပါ။ ထူးနီလို ပုံစံမျိုးက မေမင်း
ထုရိုက်တာတောင် ခံနိုင်ရည်ရှိ မယ့်ပုံ မပေါ်။

...

ထူးနီခမျာတော့ မေမင်းကို ချစ်ရှာ၏ ။ ဧည့်သည်တွေလာရင်
မေမင်းတို့ဆိုင်ကို မဖြစ်မနေ ခေါ်လာပြီး မေမင်းကို မျက်နှာလုပ်ရသည်။ သူရတဲ့
လစာတွေကို သူ့အတွက် မသုံးရက်ဘဲ မေမင်း ကို လက်ဆောင်တွေ ဝယ်ပေးရတာ
အမော။ ထီး၊ ဦးထုပ်မှအစ ဖိနပ်အထိ ဝယ်ပေးသည်။ ရေမွှေး၊ မိတ်ကပ်၊ လိုးရှင်း
ဆိုတာတွေဆိုလည်း ဈေးခပ်ကြီးကြီး အကောင်းစားတွေပဲ ဝယ်ပေးတာပါ။

ဒါပေမယ့် တစ်လကို တစ်ခုလောက်ပဲ ဝယ်ပေးနိုင်တာပေါ့လေ။ သူက
ဧည့်လမ်းညွှန်ဆိုတော့ လစာကလည်း ကောင်းတာကိုး။ ဘာသာစကားကလည်း
ငါးမျိုးလောက်ထိရတာ ဆိုတော့ သူ့မှာ ဧည့်သည်မပြတ်ဘူး။ ဘယ်နိုင်ငံကပဲလာလာ
ဒေါင်းနေတာကိုး။

တစ်လ တစ်လ ရသမျှ လစာလေးတွေ ကုန်လုနီးပါး မေမင်းကို
လက်ဆောင်တွေ ဝယ်ပေး တတ်သည်။ ဈေးကြီးပြီး ကောင်းတာလေးတွေပဲ
ဝယ်ပေးတာဟာ ကောင်းကောင်းလေးတွေ သုံး စေချင်သော စေတနာ စစ်စစ်ပါပဲ။
ကိုယ့်ချစ်သူကို တကယ်ချစ်မှတော့ စေတနာဆိုတာလည်း ရင် ထဲအပြည့်ပဲပေါ့။

ချစ်သူကို စေတနာမရှိတဲ့သူဟာ တကယ်ချစ်တာဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။
စေတနာဆိုတာကလည်း ငွေကြေးတန်ဖိုးကို ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး။
အရမ်းဆင်းရဲပါတယ်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ သူ့ချစ် သူကို
ဘာမှမဝယ်ပေးနိုင်ရင်သာ ရှိရမယ်။ ယင်မနား ခြင်မကိုက်အောင်တော့
ကာကွယ်ပေးနိုင်ပါ တယ်။ နေပူ မိုးရွာရွာ ထီးကလေးဆောင်းပေးတာ
ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ အဲဒီ လောက်မှ မလုပ်ပေးဘူး ဆို ရင်တော့ သေချာတယ်။ သူ

တကယ်မချစ်ဘူး။

ပြီးတော့ ချစ်သူကို လက်ဆောင်ပေးတယ်ဆိုတာ ပျော်စေချင်လို့ပေးတာ။ ကြည်နူးစေချင် လို့ ပေးတာ။ အမှတ်တရ ပေးတာ။ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းလေးတွေ ဆိုရင်လည်း သုံးစေချင်လို့ ပေးတာ။ တကယ်ချစ်လို့ တကယ်စေတနာအရင်းခံနဲ့ပေးတာ။ ဒါပေမယ့်...

လက်ဆောင်ပေးတယ် ဆိုတာ လာဘ်ထိုးခြင်းနဲ့ အနည်းနဲ့ အများတော့ ပတ်သက်ပါ၏ ။

ချစ်သူကို ပျော်စေချင်လို့ လက်ဆောင်ပေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာလည်း မျှော်လင့် ချက်အတ္တတွေရှိတယ်။ အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ ကိုယ့်ကို လက်ဆောင်ပြန်ပေးစေချင်တဲ့ မျှော်လင့် ချက်မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်ကို ပိုချစ်စေချင်တဲ့ အတ္တပါ။ ဥပမာ ကောင်မလေးက ပြန်မချစ်သေးဘူးဆို ရင် ပြန်ချစ်အောင်၊ ကောင်လေးနဲ့ ကောင်မလေး ချစ်သူတွေဆိုရင်လည်း ပိုချစ်လာအောင် လက် ဆောင်ပေးတတ်တယ်လို့ ယူဆပါတယ်။

ခုလည်း ထူးနီ တစ်ယောက် လက်ဆောင်ပေးပြီး လာဘ်ထိုးနေရတာ ပေါ့။

မေမင်း ပြန်မချစ်ရင်တောင် သူကတော့ သူရှိသမျှကို ရက်ရက်ရောရော ပေးနေမိမှာပါပဲ။ ဒါ ဟာ သူ တကယ်ချစ်လို့ပါပဲ။

ထူးနီ ခုလိုပေးနိုင်တာကလည်း ထူးနီမိဘတွေက စီးပွားရေး အတန်အသင့်ရှိပြီး ပြေလည် ကြလို့ပါပဲ။ သူဌေးကြီး မဟုတ်ပေမယ့် ရှိသင့်သလောက်တော့ ရှိတာမို့ ထူးနီ လစာထုတ်လို့ စားစ ရာတစ်ခုခု ဝယ်လာရင်ပဲ ကျေနပ်နေကြတာပါ။

ထူးနီရဲ့ပိုက်ဆံအိတ်လေး ဖောင်းလာတာနဲ့ မေမင်းဖို့ တစ်ခုခု ပြေးဝယ်ပစ်တတ်တာမို့ ထူး နီ ပိုက်ဆံအိတ်က ဖောင်းလည်း နေ့မကူးပါ။

ပိုက်ဆံအိတ်ပြားပြားလေးထဲမှာ သူ ခိုးရိုက်ထားသော မေမင်းဓာတ်ပုံလေးရှိရုံနဲ့ပဲ ကျေနပ်နေသူပါ။ ဘယ်လောက် ပင်ပန်း ပင်ပန်း မေမင်း ဓာတ်ပုံလေး ထုတ်ကြည့်လိုက်ရုံနဲ့ အမောပြေနေတာပါ။

ထူးနီ သူငယ်ချင်းတွေကတော့ ထူးနီကို တားကြသည်။ သူမပုံစံက အဆင်းသာရှိပြီး အချင်း မရှိတဲ့ပုံပေါက်လို့ ထူးနီနဲ့ မလိုက်ဖက်တဲ့လေ။ သူငယ်ချင်းတွေကို စိတ်မဆိုးပါ။ လူဆိုတာ လွတ် လပ်စွာ ကွဲလွဲပိုင်ခွင့် ရှိတာပဲ။ ထူးနီ သူမကိုချစ်တာနဲ့ပဲ သူငယ်ချင်းတွေပါ သူမကိုလိုက်ပြီး သ ဘောကျပေးစရာ မလိုပါ။ အဓိက သူမ ထူးနီကို ပြန်ချစ်ဖို့ပဲလိုသည်။

ဘယ်သူဖျက်ဖျက် မပျက်သော ချစ်ခြင်းမေတ္တာနဲ့ သူမကို ချစ်ပါသည်။

ဒါပေမယ့် အလုပ်များသော၊ ခရီးပဲထွက်နေရသော ဧည့်လမ်းညွှန်တစ်ယောက်မို့လို့ သူမဆီကို ခဏ ခဏတော့ မသွားနိုင်ပါ။

ခရီးထွက်ရင်ထွက်၊ မထွက်ရလို့ ရန်ကုန်မှာရှိနေရင်တောင် နေ့ရောညပါ ဧည့်သည်နောက် တကောက်ကောက်လိုက်နေရတဲ့ အလုပ်မို့ အလုပ်လုံးဝနားရသည့်ရက်မှပဲ သူမဆီသွားတွေ့နိုင်ပါ သည်။ ဒီကြားထဲ အခွင့်အရေးရရင် ရသလို ဧည့်သည်ကို သူမတို့ဆိုင် လိုက်ပို့ရင်း...။

...

“ဟဲ့. . .ရှင့်ဂိုက်ကြီး မလာပါလား”

“ခရီးသွားနေလို့ နေမှာပေါ့”

“အလုပ်များတဲ့သူကို ပြန်ကြိုက်ရမှာ သိပ်တော့မမိုက်ဘူး ဟဲ့နော်၊ တစ်လနေမှ တစ်ခါ လောက်တွေ့ရတာ ရင်ခုန်စရာတော့ မကောင်းဘူး”

ဝေမာလင်းဆိုတဲ့ တစ်ယောက် မေမင်းကို လာကလိနေသည်။ တကယ်ဆို ဝေမာလင်းနဲ့သူ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာစကားဖောင်းဖွဲ့ရလောက်အောင်

မရင်းနှီးပါ။ ဝေမာလင်းက ပန်းပု ပန်းချီပြခန်း ဘက်ကဖြစ်ပြီး သူမက ကျောက်မျက်ရတနာပြခန်းမှာ နေရတာ ပါ။ မျက်မှန်းတန်းမိရုံထက် မပို။ ပို ဆိုးတာက ဝေမာလင်းကလည်း သူမတို့ တာဝန်ယူရတဲ့ဘက်ခြမ်းမှာ စတားတစ်ယောက်။ မေမင်း ကလည်း မေမင်းတို့ဘက်ခြမ်းက queen။

ထို့ကြောင့် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အမြဲစောင့်ကြည့်နေကြတာပါ။ ဝေမာလင်းကို သ ဘောကျတဲ့သူတွေ များသလို မေမင်းကြောင့် ဧည့်သည်လာတာလည်း ရှိသဖြင့် ပြိုင်ဘက်လို ဖြစ် နေကြတာပါ။

ဒါပေမယ့် ဝေမာလင်းကို ကြိုက်တဲ့ကောင်လေးတွေက ထူးနီလောက် လက်ဆောင်မပေးကြ တော့ ဝေမာလင်းက ရှုံးသလိုလို ဖြစ်နေတာပါ။

အခုလည်း ဆိုင်နောက်ဘက်က ထမင်းစားပွဲမှာ ဆုံတော့ ဝေမာလင်းက အရင်စကားစလာ တာပါ။ ဝေမာလင်းစကားကို ပြန်မပြောတော့ဘဲ ထမင်းငုံ့စားနေလိုက်သည်။

ဝေမာလင်းက မဲပြီးထထွက်သွားသည်။ လူတွေလည်း ကိုယ့်ထမင်း ကိုယ်စားပြီး အေးဆေး မနေကြ။

မေမင်း ထမင်းစားပြီး ဆိုင်ထဲပြန်ရောက်တော့...

“ဟဲ့...နင့်ကို ဟိုဘက်ခန်းက မြွေဟောက်မ ဘာတွေလာပွားနေတာလဲ”

“ထူးနီအကြောင်း မထိတထိ လာပြောနေတာ”

“ထင်သားပဲ၊ အဲဒီ မိန်းမက နင့်ကို မနာလိုနေတာ သိလား၊ နင့်ကို ကွယ်ရာမှာ ဘာပြော တယ်မှတ်လဲ”

“ဘာပြောပြော ငါ မသိချင်ပါဘူးဟာ”

“ဟင်...နင်က ထူးနီကို ပြန်လည်းမကြိုက်ဘဲနဲ့ လက်ဆောင်တွေကို ယူတယ်တဲ့”

“ယူတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ပေးတဲ့သူရှိလို့ ယူတာပဲ၊ သူ့ခမျာ
လိုချင်တာတောင် ပေးတဲ့လူ ရှိလို့ လားလို့. . .ခိ ခိ”

“အေးလေ. . .သူ လိုချင်နေတာလေ၊ မရတော့ ဖွတာပေါ့”

“နားစမ်းပါဟာ၊ ငါ သူ့ကို စိတ်မဝင်စားဘူး”

“ဒါဆို နင် ထူးနီကိုရော”

“သူ့ကိုလည်း Heart မထိပါဘူးဟာ၊ သူ့လက်ဆောင်တွေကိုလည်း ငါ
ငြင်းပါတယ်၊ သူက အတင်းပေးတာ၊ ပြီးတော့ သူပေးတဲ့ အကောင်းစားတွေကို
ငါမဝယ်သုံးနိုင်ဘူးလေ၊ အဲဒါကြောင့် သုံးကောင်းကောင်းနဲ့ သုံးနေတာ၊ ငါ သူ့ကို
ပြန်ချစ်မိမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆိုလည်း နင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလိုက်ပေါ့၊ ကြာလာရင်
မကောင်းဘူး”

“ငါ ငြင်းမှာပါ၊ ဒါပေမယ့် ငါသာယာနေတာ၊ သူ ငါ့ကို ချစ်ပြနေတာကို
ငါ သာယာနေတာ၊ သူ့ ကြောင့် ငါ ဝေမာလင်းကို အနိုင်ရနေတာလေး
ပျက်သွားမှာလည်း စိုးတယ်၊ ကြာလာရင်လည်း မ ကောင်းဘူး၊ ဒီတစ်ခါ
သူနဲ့တွေ့ရင်တော့ ငြင်းလိုက်တော့မယ်ဟာ”

•••

ဝေမာလင်းတို့ဘက်မှာလည်း ပွစိ ပွစိ ဖြစ်နေကြပါသည်။

“အလကား မာန်တက်နေတာပါဟယ်၊ တကယ်ဆို ထူးနီဆိုတဲ့
ငတုံးကြောင့် သင်း အရောင် ထွက်နေတာ”

“အေးလေ. . .သူ့ဟာသူဆို နှပ်ချေးကို ငါးပိရည်ဖျော်စားရမယ့် အဆင့်”

“ထူးနီဆိုတဲ့ ငတုံးကလည်း သူ့အကြောင်းမသိလို့ကပ်နေတာ

နေမှာပါအေ၊ လူကသာ လန် ထွက်နေတာ၊ နောက်ပိုင်းက သူ့မိသားစုကတော့ ပဲသလားမမေးနဲ့။ သူ့မိဘတွေက ရပ်ကွက်ထဲမှာ တွန်းလှည်းနဲ့ အသုပ်လှည့်ရောင်းတယ် ဆိုလားပဲ၊ နေတော့လည်း လှိုင်သာယာဆိုလား၊ ရွှေပြည်သာဆိုလား။ အဲဒါ သူက လှည်းတန်းမှာ အဆောင်ငှားနေရတာ တဲ့”

“ဟုတ်ရဲ့လားဟယ်၊ နယ်ကမို့လို့ အဆောင်မှာ နေတာမဟုတ်ဘူးလား”

“အမယ်လေး...သူနေတဲ့ အဆောင်မှာ ငါ့သူလျှို့ရိုးတယ်ဟဲ့၊

လစာထုတ်တဲ့ရက်ဆို သူ့အ မေက အဆောင်ကို ပိုက်ဆံလာတောင်းတယ်တဲ့၊ စုတ်ပြတ်နေတာပဲတဲ့၊ ညီမနှစ်ယောက်လည်း ရှိ သေးတယ်တဲ့၊ တစ်ခါတစ်လေ သူ့ညီမတွေ လိုက်လိုက်လာရင်လည်း မဲမဲသဲသဲ ပေစုတ်စုတ်တွေ သူနဲ့တခြားစီပဲတဲ့”

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆိုမှ၊ ဟိုငတုံး ထူးနီက ဒီလောက်စုတ်ပြတ်မှန်း မသိလို့ ကပ်နေတာနေမှာ”

“အေးလေဟယ်...ထူးနီက ရူပါသာ မလာရှာတာ၊ အလုပ်ကောင်း အကိုင်ကောင်းလေး၊ ပြီးတော့ သဘောမနောကောင်းမယ့်ပုံ။ သင်းနဲ့တော့ မတန်ပါဘူးဟယ်”

“အဲဒါ ပြောတာပေါ့”

“ဒါဆိုရင်တော့ နင်က သူ့ထက်စာရင် အများကြီးသာတာပေါ့ ဝေမာရဲ့”

“အမယ်လေး...ငါ့ကို သူ့အဆင့်နဲ့ မနှိုင်းစမ်းပါနဲ့ဟယ်၊ အနှိုင်းခံရတာ တောင် ရွံတယ်၊ အော့...ငေါ့”

“တစ်နေ့ကျရင်တော့ ဘယ်သူက ဘာဆိုတာ ကွဲပြားသွားမှာပါ”

“ဟဲ့...သင်းရပ်ကလေ ထူးနီပေးတာတွေသာ ယူတာ၊ ထူးနီကို ပြန်ကြိုက်မယ့်ပုံတော့ မ ပေါ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့အဆင့်နဲ့ သူကပဲ မူရသေးတယ်၊ တကယ်ဆို သူ့အနေအထားနဲ့ ထူးနီလို လူမျိုးရတာ တောင် တန်နေပါပြီဟယ်”

“အေးလေ”

ဝေမာလင်းတို့ အဖွဲ့လိုက်စုပြီး မေမင်းကို မကောင်းပြောနေကြသည်။ မေမင်းက အားလုံး ထက် ရုပ်ရည်ကလေးသာနေတာကို သူတို့ မလိုလားကြတာပါ။ ပြီးတော့ ထူးနီက မေမင်းကို ပုံပိုး နေတာကိုလည်း အတင်းအုပ်ကြ၊ မနာလိုကြနဲ့၊ တကယ်လို့ သူတို့မှာသာ ထူးနီလို လက်ဆောင်တ နှင့်တပိုးပေးတတ်သော ကောင်လေးမျိုးရှိရင် သူတို့လည်း ပေးသမျှ လက်ဆောင်တွေကို ယူမှာပါ။ မရှိလို့ မေမင်းကို မနာလိုဖြစ်ကြတာလေ။

ထူးနီ မေမင်းကို စလိုက်တုန်းက သူတို့တွေ စိတ်မဝင်စားကြသေး။ ထူးနီက ရူပါမလာဘူး လေ။ ဝန်ထမ်းအချင်းချင်း မို့လို့လည်း မကြိုက်ကြဘူး။

ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းဆိုတော့ အချင်းချင်းသိကြသည်။ ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းဘဝဆိုတာ မရှိမရှားတွေ ချည်းပဲ။ ရှိလည်း မရှိဘူး၊ ရှားလည်း မရှားဘူး၊ လုပ်နေသရွေ့တော့ သုံးစရာ ရနေတာပဲ။ မလုပ်နိုင် တဲ့အချိန်ဆို ငုတ်တုတ်မေ့ပြီသာမှတ်။ တော်ရုံ လစာလောက်နဲ့တော့ စုမိဖို့ မလွယ်ကူပါ။ ထို့ကြောင့် သူတို့က ထူးနီကို အထင်မကြီးကြ။ အထင်ကြီးတာက ထူးနီပေးတဲ့ မက်လောက်စရာ လက်ဆောင် တွေကြောင့်ပါ။

...

ထူးနီ ဒီတစ်ခေါက် ပြန်လာတော့ ဖျားလာသည်။

ဧည့်လမ်းညွှန်တွေဆိုတာ အမြဲတမ်း ကျန်းမာရေးကို ဒေါင်ဒေါင်မြည်နေအောင် ဂရုစိုက်ရပါ၏။ ဒါပေမယ့် လူဆိုတာကလည်း အသွေးအသားတွေနဲ့ တည်ဆောက်ထားတာလေ။ အဲဒီ သွေးသားတွေ အမြဲကျန်းမာနေအောင် ယေဘုယျ ဆန်ဆန်ပဲ ဂရုစိုက်လို့ရတာ လေ။ တကယ်လုံးဝ ဘာမှမဖြစ်အောင် သိပ္ပံနည်းကျဖော်မြူလာချလို့မှ မရတာ ။

နေမကောင်းတဲ့ကြားက မေမင်းအတွက် ဆွယ်တာတစ်တည်၊ မာဖလာတစ်ထည်ရအောင် ဝယ်လာသေးသည်။

“တောင်ကြီးရောက်လို့ ဝယ်ခဲ့တာ”

မေမင်းတစ်ယောက် မျက်နှာတွေ နီမြန်းပြီး အစ်တစ်တစ် ဖြစ်နေတဲ့သူ့ကိုကြည့်ကာ...

“နေမကောင်းဘူးလား”

“အင်း... ဖျားလာတာ”

“ဒါများ အိမ်မှာ နားနေရောပေါ့”

“နားတာထက် မေမင်း မျက်နှာလေးကို မြင်နေရတာ က ပိုပြီး သက်သာလို့”

“လေစိမ်းမိပြီး ပိုဆိုးပါ့မယ် ထူးနီရယ်၊ ဆေးခန်းပြလိုက်ဦး”

“ဒီကပြန်ရင် ဝင်ပြမှာပါ၊ ဆွယ်တာကလေး မေမင်းနဲ့ ကျွန်တော် ဆင်တူ သိလား... ခွံ ခွံ”

“မေမင်းကို လက်ဆောင်တွေ မပေးနဲ့နော် ထူးနီရယ်၊ မလိုချင်ဘူး”

“ကျွန်တော်က ပေးချင်နေတာလေ မေမင်းရဲ့၊ ကျွန်တော် ပေးတဲ့

လက်ဆောင်တွေကို မေ မင်း သုံးတာတွေ့ရင် ကျွန်တော် စိတ်ချမ်းသာလို့ပါ”

ဖျားနေတာတောင် သူမဆီအရောက်လာတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို သူမ လက်တလော ငြင်း လိုက်ဖို့တော့ အဆင်မပြေဘူးလေ။

ဒီလိုနဲ့ပဲ ဇာတ်မြောကြီး ဖြစ်နေခဲ့ပါသည်။

“ပြန်တော့လေ၊ ဆေးခန်းသွားလိုက်ဦး”

“အင်း... ဒီနေ့တော့ ကြာကြာမနေနိုင်ဘူး၊ ချမ်းနေပြီ”

“သွား... သွား”

သူ ပေးသွားတဲ့ ဆွယ်တာပါးပါးလေးက ရန်ကုန်ဆောင်းရာသီနဲ့တော့ ကွက်တိပါပဲ။ ထူးနီ ဟာ အလိုက်ကိုသိလွန်းလှပါတယ်။

ထူးနီပေးတဲ့ ဆွယ်တာလေးကို ဝတ်ကြည့်တော့ လုံခြုံနွေးထွေးသလို ခံစားရတယ်။ ဒီဆွယ် တာလေးကတော့ ဈေးသိပ်ကြီးမှာ မဟုတ်။ ဒါပေမယ့် ချစ်စရာ အရောင်နုနုလှလှကလေးပါ။ လကုန် ကာနီး ပိုက်ဆံအိတ်ကလေး ပြားချပ်ချပ်နဲ့ ဝယ်လာပေးတဲ့ လက်ဆောင်လေးပေါ့။

သူမအပေါ် ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ ထူးနီကို သူမ ဘာလို့ ပြန်မချစ်နိုင်ရတာ လဲ။

တကယ်တော့ သူမ ရည်းစားမထားချင်တာပါ။ သူမဘဝမှာ ခက်ခဲကြမ်းတမ်းမှုတွေနဲ့ ရုန်း ကန်ခဲ့ရသည်။ နောက်က မိသားစုတွေကို လှည့်ကြည့်မိတိုင်း အသက်ရှူမဝပါ။

အဖေနဲ့အမေက ဈေးသည်တွေ။ ညီမနှစ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်က စာအရမ်းညံ့ပြီး စာ မေးပွဲကျသဖြင့် ကျောင်းထွက်လိုက်ရတာ ။ ကျန်တစ်ယောက်ကတော့ ချူချာ၏ ။ ငါးတန်းနှစ်စာမေး ပွဲဖြေမယ့်ရက်မှာ အပြင်းဖျားပြီး စာမေးပွဲ သွားမဖြေနိုင်၍ စာမေးပွဲကျကာ ကျောင်းထွက်လိုက်ရသူ

ပါ။

ဘဝပေး အခြေအနေအရ စာမေးပွဲကျတဲ့သူက ကျောင်းထွက်ရပါသည်။
ဘာကြောင့်ပဲကျ ကျ ထွက်။ သူမ တစ်ယောက်ပဲ ဆယ်တန်းအထိ
တစ်နှစ်တစ်တန်းမှန်ကာ ရှောရှောရှူရှူအောင် မြင်ခဲ့တာပါ။

ညီမလေးနှစ်ယောက်က စက်ရုံမှာ အလုပ်လုပ်ကြသည်။ တစ်နေကုန်
ကုပ်ချိနေအောင် လုပ်တာတောင် သူမလစာရဲ့ ဆယ်ပုံတစ်ပုံလောက်ပဲ ရကြပါသည်။

သူမမိသားစုထဲမှာတော့ သူမက ဆရာမကြီးပေါ့။ မေမင်းကို
အားလည်းကိုးကြသည်။ အ ဖေနဲ့အမေ ဈေးရောင်းတာကတော့ မြတ်ပါသည်။
ဒါပေမယ့် သူမတို့ ငယ်စဉ်ကလေးဘဝတည်းက ရောင်းခဲ့တာဆိုတော့
ဒဏ်ကပိနေပြီ။ အရင်လောက် မသွားနိုင်ကြတော့။

လမ်းလျှောက်ဈေးသည်ဘဝ ဆိုတာက များများလျှောက်နိုင်လေ၊
တွက်ခြေကိုက်လေပါ။ ခု တော့ အမေတို့ခမျာ နေ့စဉ်မလျှောက်နိုင်ကြတော့။
ထွက်တစ်ရက် နားတစ်ရက် ဖြစ်နေကြပြီလေ။ စားရတော့ ရေလုံပြုတ်။ ဘယ်မှာ
ခွန်အားရှိပါ့မလဲ။

သူမတို့ ငယ်ငယ်ကဆို ပိုဆိုး၏ ။ စားအုန်းဆီကိုတောင် ဝဝလင်လင်
မစားရဘဲ နမ်းရှိုက်တို့ ထိ စားခဲ့ရတာ လေ။ ပဲဆီနဲ့မွှေးမွှေးရဖို့တော့ ဝေးရော။

ဒီလိုဘဝဆိုးကနေ ခုလောက်ထိ ဖြစ်လာတာပဲတော်သေးတာ။
ကိုယ့်အခြေအနေ ကိုယ် သာသိမို့ ရည်းစားထားချင်စိတ် မရှိပါဘူးလေ။ ထားမိတဲ့
ရည်းစားက သူမမိသားစု အခြေအနေမှန် ကိုသာ သိရင် လက်ခံနိုင်ပါ့မလား
ဆိုတာလည်း မသေချာဘူးလေ။ တွေးမိတိုင်း အသက်ရှူကျပ် ၏ ။

...

မေမင်းတို့ ဆိုင်ပိုင်ရှင်က စီးပွားရှာတဲ့နေရာမှာ အကွက်မြင်သလို

ခြေလှမ်းလည်းကဲ့ရဲ့၏။

မေမင်းတို့လို မိန်းမလှလေးတွေကို လစာတွေ နှင့်နေအောင်ပေးပြီး အလှပြခန့်ထားတာပဲ ကြည့်။ မေမင်းတို့ကိုပေးရတဲ့ လစာထက် အကျိုးအမြတ် ပိုရတော့ လစာပေးရတာ ကို မမြင်တော့။

ပြီးတော့ ပိုင်ရှင်က လူမှုရေးကလည်း ခပ်ရှုပ်ရှုပ်ရယ်။ ပြောတော့သာ လူပျိုကြီး။ တွဲလိုက် တဲ့ မိန်းကလေးတွေက တစ်နေ့တစ်ယောက် ပြောင်းတွဲသလားတောင် ထင်ရသည်။

သူကသာ ပုကွကွ။ သူနဲ့တွဲလိုက်သမျှ မိန်းမတွေကတော့ မယ်ဘွဲ့ရမိန်းမတွေအလား။ အပို အလိုမရှိ ကွက်တိတွေချည်းပဲ။ သူကသာ ညိုညစ်ရင့်ထော်နေတာ သူနဲ့ တွဲသမျှ ဖြူစင်နုဖပ်နေတာ တွေချည်းသာ။ ဘယ်တစ်ယောက်မှလဲ သူ့ရည်းစားမဟုတ်ဘူးဆိုပဲ။

သူနဲ့ တစ်နေ့တွဲရင် တွဲတဲ့နေ့အတွက် စပွန်ဆာပေးသတဲ့။ လိုချင်တာ ဝယ်ခြမ်းပေးသတဲ့။ ဝယ်ခြမ်းပေးတယ်ဆိုတာလည်း ခပ်ပါးပါး ပြောတာနော်။ ထူထူတော့ မရဘူး။

မေမင်းတို့မှာ သူဌေး ဒီနေ့ ဘယ်သူနဲ့တွဲလာမလဲလို့ ငေးရတာ ၊ စောင့်ကြည့်ရတာ ပါ။ သူ ဌေးကိုကြည့်ချင်လို့တော့ မဟုတ်။

တွဲလာတဲ့ ကောင်မလေးတွေ မိလွန်း၊ မိုက်လွန်းလို့ပါ။ တွဲလာတဲ့ထဲမှာ တစ်ခါတစ်လေ ရုပ် ရှင်သရုပ်ဆောင်တွေ၊ မော်ဒယ်လ်တွေ၊ အဆိုတော်တွေတောင် ပါသေးတယ်လေ။

သူဌေးက တစ်ခုတော့ ကောင်းသည်။ ဆိုင်ကဝန်ထမ်းကောင်မလေးတွေကိုတော့ ကောင်း ကောင်းမွန်မွန်၊ တည်တည်ကြည်ကြည် ဆက်ဆံပါသည်။ ရောလည်း မရော၊ တင်းလည်း မတင်းပါ။ အေးဆေးပဲ။

သူဌေးအကျင့်ကို သိနေတော့ ဘယ်သူမှလဲ သူဌေးကို သဘောမကျပါ။
သူဌေးနဲ့ ဝန်ထမ်း ဆက်ဆံရေးပဲရှိသည်။ သူဌေးကို စိတ်ဝင်စားမိရင်လည်း
တစ်ရက်စာ တွဲရရုံအပြင် ပိုမှာမှ မဟုတ် တာ။

သူမတို့ကတော့ သူဌေးနားက မိန်းမတွေကိုပဲ အံ့သြနေကြတာပါ။
သူဌေးက သူ့ပတ်ဝန်းကျင် အသိုင်းအဝိုင်းမှာ ခပ်ရှုပ်ရှုပ်ဟု သတင်းကြီးပါသည်။

...

သူဌေးနာမည်က ဦးမျိုးဦးပါ။ သူ့အပေါင်းအသင်းတွေက MO ဟု
ခေါ်ကြသည်။

တစ်ရက် သူဌေးသူငယ်ချင်းတစ်ယောက် နိုင်ငံခြားက လာလည်သည်။
ထိုလူက နိုင်ငံခြား မှာ အခြေချနေထိုင်သူဆိုလား။ သူဌေးနဲ့ စကားပြောတာကို
အမှတ်တမဲ့ ကြားလိုက်တာပါ။

ထိုလူက သူဌေးလို ပုကွကွ မဟုတ်။ ဝတုတ်ဗိုက်ရွဲမဟုတ်။
ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ်နဲ့ အရပ်ခပ် မြင့်မြင့်၊ ရုပ်ဖြောင့်သလို အသားအရေကလည်း
မဖြူမညို။ ဆွဲဆောင်မှုတော့ ရှိသား။

တီရှပ်နဲ့ ဂျင်းပန်ကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဝတ်ထားပေမယ့်
ကြည့်လို့ကောင်းနေသည်။ သူဌေးလို စိန်လက်စွပ်တွေ ဝတ်မထားပေမယ့်
ထိုလူလက်တွေက သပ်ရပ်နေ၏ ။

နာရီတော့ ဝတ်ထားသည်။ ဘာအမျိုးအစားလဲမသိပေမယ့်
ဈေးကြီးမှန်းတော့သိသာသည်။

မေမင်း သူ့ကို ငေးနေတုန်း ဝေမာလင်းက သူ့ကို
အအေးသွားတိုက်နေပြီ။ ဧည့်သည်လာ ရင် အလှည့်ကျ အအေး အပူ
စီစဉ်ပေးရတယ်ဆိုပေမယ့် သူလာမှ ဝေမာလင်း အလှည့်တွဲလား။

သူကတော့ ပုံမှန်ပါပဲ။ ဝေမာလင်း အပြီးတွေက ချုံမြနေလိုက်တာ။

သူဌေးသူငယ်ချင်းမို့လို့ စာရိတ္တကိုတော့ ခန့်မှန်းလို့ မရပါ။ သူဌေးကမှ
မကောင်းတာ။ မကောင်းတဲ့သူနဲ့ ပေါင်းလို့ရတယ်ဆို တော့ မကောင်းဖို့က
ရာခိုင်နှုန်း ပိုများ၏ ။

သူ့ရုပ်ရည်ကတော့ တော်တော်သားနားကာ တည်လည်းတည်၊
ခန့်လည်းခန့်။ သန့်ပြန့်ပြီး လူကြီးလူကောင်းပုံတော့ ပေါက်သား။

မေမင်း ငေးနေတုန်း သူက မေမင်းတို့ဘက် တစ်ချက်ဝေကြည့်က
မျက်နှာလွှဲသွား၏ ။

မေမင်းနဲ့ တွဲတဲ့ သူဇာမက...

“ဟဲ့...မေမင်းမ၊ ငမ်းလှချည်လား”

“အဟီး...ငမ်းချင်စရာကြီးကိုဟဲ့”

“ရေလည်လန်းတယ်နော်၊ အသက်ကတော့
လေးဆယ်လောက်ရှိလောက်ပြီ၊ နုနေတာနေ မှာ”

“ဟုတ်မှာပေါ့”

“ကဲ...ကဲ...ငေးမနေနဲ့ဟေ့၊ ဟိုမှာ ဧည့်သည်တွေဝင်လာပြီ”

မေမင်းတို့ အလုပ်ရှုပ်သွားသည်။ အလှဆုံး ပြုံးရဦးမယ်။ ရေပူရေချမ်း
ကမ်းလှမ်းရဦးမယ် လေ။

သူမတို့ကို သူဌေးက အခန်းထဲက လှမ်းကြည့်နေတာ သူမတို့ မသိ။

မသိဆို သူဌေးအခန်းမှ မရောက်ဖူးတာ။ အခန်းထဲမှာ CCTV တပ်ပြီး
ကြည့်နေမှန်းသာသိ ရင် နောက်ကျောတောင်လုံမှာမဟုတ်။

“အမ်အို...မင်းဆိုင်က sale girl တွေက လန်းလှချည်လားကွာ၊

မော်ဒယ်လ်ရှိုး ကြည့်ရသလိုပဲ”

“စခန့်ကတည်းက နှစ်ဆယ်ကျော်ရင် မခန့်ဘူးလေကွာ”

“ယုံပါတယ်၊ မင်းကိုတော့”

“နိုး...နိုး...သူတို့လေးတွေကို ငါ လုံးဝမပြစ်မှားဘူး မောင်မင်း၊

သူတို့က ငါ့စီးပွားရေး လေးတွေ။ သူတို့ရဲ့ အလှတရားက ငါ့ဆိုင်အတွက် အမြတ်ကို နှစ်ဆပေးစွမ်းနိုင်တယ်၊ ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

“မင်းအကြောင်း ငါ သိပါတယ်၊ မင်းက မင်းအတွက် မကျန်ရင် ဘာမှလုပ်တဲ့ကောင် မ ဟုတ်ဘူး”

“အတူတူချင်းကို နှာတစ်ဖျား မသာချင်စမ်းပါနဲ့ ဂျွန်ရာ၊ မင်းရော ဘာထူးလို့လဲ၊ မင်းက ငါ့ ထက်တောင် ဆိုးဦးမယ်”

“နိုး...နိုး...ကိုယ်တို့က ရှာလည်းရှာတယ်၊ သုံးလည်း သုံးတယ်နော်၊ မင်းလို ကပ်စေးမနဲ့ ဘူး၊ မင်းက ကောင်မလေးတွေ ငေးဖို့တောင် လက်တွန့်တဲ့ ကောင်တုံးကြီး”

“ဒါတော့ ကိုယ့်ခံယူချက်နဲ့ ကိုယ်ပေါ့ကွာ၊ မင်းသာ ရှာတော့ အသေရှာ ဘာမဟုတ်တဲ့ ဟာ တွေအတွက် ဖြုန်းဖြုန်းပစ်တာ၊ နှမြောစရာ ကောင်းတယ်”

“အမ်...လှတယ်၊ ရှာတာ သုံးဖို့လေ၊ မင်းသာကျပ်ကျပ်စု၊ တော်ကြာ မှီတက်ကုန်မယ်နော်၊ ပိုက်ဆံထားတဲ့အခန်းတောင် လုပ်ပြီးစုတဲ့ မင်းကိုတော့ လက်ဖျားခါတယ်။ ဘဏ်အပ်လိုက် ပြီးတဲ့ ဟာကို”

“အပ်တဲ့အခါလည်း အပ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခါတစ်လေ ဘဏ်အပ်ဖို့ မမီတဲ့အခါမျိုးဆို သိမ်းတာပါ”

“ဟာ...နေဦး...နေဦး၊ ဟိုဘေဘီလေးက လန်းလှချည်လား MO။ အား...ကောက် ကြောင်းက ရှောက်ပေါင်းစားပြီး ကြည့်ရသလိုပဲ။ သွားရည်တောင်

ကျချင်တယ်”

“မင်း ပြောလိုက်တာနဲ့ ကြည့်စရာ မလိုပဲ သိတယ်”

“အေး...လုပ်ပါဦးဟ၊ နာမည်လေး ဘာလေး”

“မေမင်းဇာနည်တဲ့”

“ဝါး...လန်းတယ်ကွာ”

“ဟိတ်ကောင်...ငါ့စီးပွားရေးတွေ လာမထိနဲ့”

“ထိနိုင်သေးပါဘူး၊ မနေ့ကပဲ အကယ်ဒမီမင်းသမီးကို ဒီမှာနေမယ့် တစ်လအတွက် စပွန် ဆာပေးခဲ့ပြီ၊ cancel လုပ်လို့ရရင်တောင် လုပ်လိုက်ချင်တယ်ကွာ၊ မင်း ဒါမျိုးကို ထိုင်ကြည့်နေတယ် ဟုတ်လား”

“ငါ့ စီးပွားရေးပါ ဆို”

“မင်းက ငကြောင်ပဲ”

“ငါက လိုင်းမပူးဘူး”

“ငါ လိုချင်တယ်ဆိုရင်ရော”

“မင်း ငါ့ကို တန်ဖိုးတစ်ခုတော့ ပေးရမှာပေါ့၊ ဒီကလေးမက ငါ့ကို ရွှေဥ ပေးနေတာကွ”

“မင်း တော်တော်ဆိုးတဲ့ကောင်ပဲ၊ ငါ နောက်တစ်ခါလာရင်တော့ ဒီဘေဘီလေးကို ဖန်မယ်”

“အေး...သူ ယောက်ျားမရသေးရင်တော့ ရမှာပေါ့ကွာ၊ ဟား ဟား”

“မင်း မယူရင် ရမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းပဲ ကြောက်ရတာ ”

“မေမင်း ဧည့်သည်”

“ဟင်...အဆောင်ကို ဧည့်သည်လာတယ်၊ အိမ်က တစ်ခုခုများ
ဖြစ်လို့လား မေမင်း၊ ဒီ ရက် လခထုတ်ရက်လည်း မဟုတ်ပါဘူး”

မေမင်းနဲ့ သူဇာက အတူနေကြတာပါ။ အဆောင်ရော အလုပ်ပါတူတာ။
သူဇာက နယ်က ပါ။ သူဇာ့မိဘတွေကလည်း သိပ်မရှိကြဘူး။ သူဇာက
ပြန်ထောက်ပံ့နေရတာ ။ မေမင်းနဲ့ သူဇာက တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်
အတွင်းသိ အစင်းသိတွေ ဆိုပါတော့။

မေမင်းလည်း အံ့သြနေသည်။ ဒီရက် အိမ်ကလာရမည့်ရက် မဟုတ်။
အကြောင်းကြီးငယ် မ ရှိဘဲ လိုက်မလာဖို့လည်း မှာထားပါသည်။

အဆောင်ရှေ့ထွက်ကြည့်လိုက်တော့ ထူးနီကို ငုတ်တုတ်ကလေး
တွေ့ရသည်။

“ထူးနီ”

“ကိုယ် ဒီညနေ မြောက်ဦးဘက်သွားရမှာမို့လို့ လာတွေ့တာ။ ဒီနေ့
မေမင်း နားတယ်ဆိုလို့ အဆောင်ကို လိုက်လာတာ”

“အဆောင်လိပ်စာ ဘယ်ကရလဲ”

“ဆိုင်က ဥမ္မာလင်း ပေးလိုက်တာ”

မေမင်း မျက်နှာပျက်သွားသည်။ ဥမ္မာလင်းက မေမင်းနေတဲ့
အဆောင်ကို သိနေသည်။

“အဆောင်ကိုလာတာ မေမင်း မကြိုက်ဘူး ထူးနီ”

အလိုမကျစိတ်နဲ့ ဒေါသတွေ ဖြစ်လာ၏ ။ ဥမ္မာလင်းကို ဒေါသဖြစ်သလို
ထူးနီကိုလည်း စိတ် ဆိုးသွားသည်။

“ကိုယ်ကလေ ခရီးသွားကာနီးလေး တွေ့ချင်လို့ လာတာပါ မေမင်းရယ်”

“ပြန်တော့ နောက်တစ်ခါလည်း ဘယ်တော့မှ မလာနဲ့”

“နောက်မလာနဲ့ဆို မလာပါဘူး၊ အခု ကိုယ့်နဲ့မုန့်လိုက်စားပါလား”

“ရှင် မြန်မာစကား နားမလည်ဘူးလား၊ ဒီလောက်ပြောနေတာကို မပြန်သေးဘူးလား”

ထူးနီက စိတ်မကောင်းသလို မျက်နှာပေးနဲ့ ငေးနေသည်။

“ထူးနီ”

“အေးပါ...အေးပါ၊ သွားပါပြီ”

လှည့်ထွက်သွားသော ထူးနီကိုကြည့်ကာ ဒေါသတွေဖြင့် ကျန်ခဲ့သည်။
သူမရဲ့ နံချာလှတဲ့ ဘဝကို ဘယ်သူမှ မသိစေချင်။

သူဇာက လာဆွဲခေါ်ကာ...

“နင်ကလည်းဟာ ထူးနီကို ဘာလို့ အဲလိုဆက်ဆံလိုက်တာလဲ”

“ငါ့အကြောင်းတွေ ဘယ်သူမှ သိပ်မသိစေချင်ဘူး သူဇာ၊ ငါ့ကို
အထင်သေးသွားမှာ မလို လားဘူး၊ ဥမ္မလင်းက အဆောင်လိပ်စာ ပေးလိုက်တာတဲ့”

“ဟုတ်လား၊ ကုန်းချောမ လုပ်လိုက်တယ် ထင်တယ်၊ အဲဒီ မိန်းမကလေ
ကိုယ့်ဘာသာ မနေ ဘူး”

“ဥမ္မလင်းက ငါ့အကြောင်းတွေ စုံစမ်းထားတယ် ထင်တယ်”

“ခေါင်းထဲ ထည့်မနေပါနဲ့ဟာ၊ လာ...လမ်းထိပ်မှာ ရခိုင်မုန့်တီ
ငရုတ်သီးစပ်စပ်နဲ့ မျက်ရည် ပေါက်ပေါက်ကျအောင် သွားသောက်ကြစို့”

သူဇာကတော့ ဘာမဆို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပဲ တွေးကာ ဘာကိုမှ
သိပ်မခံစားပါ။ မေမင်းတို့နှစ် ယောက် အဆောင်နေဂါဝန်လေးတွေနဲ့ပဲ

လမ်းထိပ်ထွက်ကာ မုန့်တီသောက်ရင်း စပ်သလိုလိုနှင့် ငိုမိသည်။ ဘာကိုငိုချင်မှန်း မသိ။ တကယ်ဆို အပြင်ပန်းက မာကျောချင်ယောင် ဆောင်နေပေမယ့် မေမင်းက စိတ်ပျော့ပါသည်။

...

မေမင်း ဘယ်လောက်ပဲ အော်ငေါက်လွှတ်ပါစေ။ ထူးနီကတော့ နေ့တိုင်း ဖုန်းလှမ်းဆက်ပါ ၏ ။ နေကောင်းလား အမြဲမေးသည်။ မေမင်းကတော့ ထူးနီကို အဆင်ပြေလားလို့ တစ်ခါမှ ပြန်မ မေးခဲ့ဘူး။

မေမင်းက သူ့ကို ပြန်မချစ်နိုင်ပေမယ့် အပြတ်လည်း မငြင်းနိုင်တာက သူပေးတဲ့ လက် ဆောင်တွေကို တွယ်တာမိနေတာလား မသိပါ။ ပုထုဇဉ်ပီပီ လက်ဆောင်တွေရနေတာကိုတော့ သ ဘောကျမိတာပေါ့။

ကိုယ်တိုင် ဝယ်မသုံးနိုင်လို့ သဘောကျမိတာလည်း ပါမည်ထင်ပါရဲ့။

ငြင်းပစ်လိုက်ရမှာကို နှမြောနေမိတယ်လေ။

ထူးနီကြောင့် ဆိုင်မှာ သူမ ဂုဏ်တက်ရသည်။ ထူးနီကြောင့် ဥမ္မာလင်းကို နိုင်ရ၏ ။

ထို့ကြောင့် ထူးနီကို ငြင်းဖို့ နောက်တွန့်နေတာပါ။

မြောက်ဦးက ပြန်လာတော့ သူမဖို့ အိန္ဒိယချည်ထည်နှင့် ပါတိတ်အဆင်ဆန်းလေးတွေ ပါ လာသေးသည်။

ရယ်ရယ်ပြုံးပြုံးနှင့် ဘာမှ စိတ်ထဲရှိပုံမရတော့။ ခွင့်လွှတ်နိုင်တာလား။ တကယ် ချစ်တာ လား။

“ထူးနီ”

“ပြောလေ”

“ဒီညနေ အားလား”

“အားတယ်”

“ဆိုင်ပိတ်ချိန် လာခဲ့လိုက်၊ မေမင်းတို့ စကားအေးအေးဆေးဆေး ပြောရအောင်”

“တကယ်လား၊ ဝမ်းသာရမှာလား၊ ဝမ်းနည်းရမှာလားဟင်”

“ရှည်မနေနဲ့၊ အခု ပြန်တော့”

“အင်း...အင်း”

ထူးနီပြန်သွားတော့ သူဇာမက လက်ဆောင်တွေကို ကြည့်ပြီး...

“လှလိုက်တာဟယ်၊ အဆင်ဆန်းလေးတွေပဲ၊ ထူးနီက ရွေးတတ်လိုက်တာနော်”

“ငါ ဒီညနေ သူ့ကို ငြင်းလိုက်တော့မယ်”

“နှမြောစရာဟယ်၊ အေးလေ...ဒါပေမယ့်လည်း မငြင်းလို့မှ မရတာ၊ နင် မကြိုက်ဘူးဆို တော့ ငြင်းရမှာပဲလေ”

သူဇာမကို ဘာမှ ပြန်မပြောတော့။ ညနေတော့ သူဇာမကို အဖော်ခေါ်သွားဖို့ စဉ်းစားထား သည်။ ဘယ်လိုပဲ နှစ်ဆယ့်တစ်ရာစုဆိုပေမယ့် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နဲ့ နှစ်ယောက်တည်း အပြင်ထွက် သွားလာတာတော့ မသင့်တော်ဘူးလေ။

ညနေ ထူးနီ လာခေါ်တော့...

“သူဇာမ လိုက်ခဲ့ဦး”

“အေး...လိုက်ပေးမယ်လေ၊ နင်တို့ ဘယ်သွားမှာလဲ”

“စကားလွတ်လွတ်လပ်လပ် အေးအေးဆေးဆေး ပြောလို့ရမယ့်

တစ်နေရာပေါ့ဟာ”

“ဘုရားပေါ်သွားပြောတာတော့ မကောင်းပါဘူးဟယ်”

“အေး...ဟုတ်သားပဲ၊ ဒါဆို စကားအေးဆေးပြောလို့ရမယ့်
ကော်ဖီဆိုင်တစ်ဆိုင်ဆိုင်ကို သွားလိုက်ပေါ့”

“အေးပါ၊ ငါလည်း လူအမြင်သင့်တော်တဲ့ နေရာမှာပဲ ပြောချင်ပါတယ်”

ကော်ဖီဆိုင်နဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ကွာတော့ တော်တော်ကို ကွာသည်။
ကော်ဖီဆိုင် ဆိုတာ က အထင်ရှားဆုံးအနေနဲ့ air-con ကို အေးစိမ့်နေအောင်
ခံစားရတာ ပါပဲ။

ထို့အတွက်လည်း ရိုးရိုးကော်ဖီတစ်ခွက်ကို
လမ်းဘေးလက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာထက် ဈေးပို ပေးရတာ ပေါ့။

ကော်ဖီဆိုင်ထိုင်တဲ့ သူတိုင်း ကော်ဖီသောက်မည်မထင်ပါ။

သူမတို့သုံးယောက်ရှေ့မှာ အအေးခွက်ကိုယ်စီနဲ့ တစ်ယောက်တစ်မျိုး
ရင်ပူနေကြလို့လား မသိ။ အအေးပဲ မှာဖြစ်သည်။

သူဇာမက ဖုန်းထုတ်ပြီး facebook သုံးနေသည်။

ထူးနီကတော့ မျှော်လင့်သော မျက်နှာလေးနှင့်။

မေမင်းက စကားစရာခက်နေသည်။ ငြင်းရခက်မိတာတော့ အမှန်ပါပဲ။
ဒါပေမယ့်...

“ထူးနီ”

“ပြောလေ မေမင်း”

“မေမင်း...ထူးနီကို မချစ်ဘူး”

“ဟာ”

“ဟုတ်တယ် ထူးနီ၊ မေမင်း ထူးနီကို မချစ်ဘူး”

“အဲလိုမလုပ်ပါနဲ့ မေမင်းရယ်၊ ကိုယ်...ကိုယ်...မေမင်းကို အရမ်းချစ်တယ်၊ မေမင်းနဲ့ဝေး ပြီး မနေနိုင်ဘူး၊ ကိုယ် မေမင်းကို အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး မေမင်းရယ်”

“ဒါကတော့ ထူးနီအပိုင်းလေ၊ မေမင်း ထူးနီကို လုံးဝရင်မှမခုန်တာ၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“ပြန်စဉ်းစားပေးပါဦး မေမင်းရယ်”

“ရင်မှမခုန်တာ၊ စဉ်းစားစရာ မလိုပါဘူး ထူးနီရယ်၊ ပြီးတော့ ရှင့်ကို သနားလို့ ငြင်းတာ၊ မေ မင်းအတွက် လက်ဆောင်ဖိုးတွေ ကုန်တာများနေပြီ၊ နောက်လည်း ဝယ်မလာနဲ့တော့”

“ပေးမှာပဲ၊ ဝယ်လာမှာပဲ၊ ကိုယ်ချစ်လို့ ပေးတာ၊ မေမင်း ကိုယ်သိချင်တာလေး ရှိတယ်၊ မေ မင်းမှာ ချစ်ရမယ့်သူ တွေသွားလို့လား”

မေမင်း ဖျတ်ခနဲမြင်ယောင်လိုက်မိတာက သူဌေးရဲ့သူငယ်ချင်း ဦးလူခန့်ကြီးကိုပါကွယ်။

မေမင်း ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“အိုခေ...မေမင်း၊ ဒါဆိုရင် မေမင်း ချစ်သူရည်းစား မရှိသေးသရွေ့ ကိုယ် ကြိုးစားခွင့်ရှိ တယ်၊ ကုန်ကုန်ပြောမယ်ကွာ မေမင်း အိမ်ထောင်မကျမချင်း ကိုယ်ကြိုးစားခွင့်ရှိတယ်၊ ဟုတ်ပြီ လား”

“ရှင် အရူးပဲ ထူးနီ၊ ရှင့်ကို မချစ်ဘူး၊ ရှင် စောင့်လည်း အချိန်ကုန်ရုံပဲ”

“ကုန်ပါစေ၊ အချိန်မကလို့ ဘာပဲကုန်ကုန် ကိုယ်စောင့်မယ်၊ ကိုယ့်လောက် မင်းကို ဘယ်သူ မှ ချစ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ရှင် သိပ်ချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ ကျွန်မအကြောင်း ရှင် ဘယ်လောက်သိလဲ”

“မသိဘူး၊ သိလည်း သိစရာမလိုဘူး၊ အဓိက မင်းက လွတ်လပ်သူဖြစ်ရင် ရပြီ”

“ရှင့်ကို ကျွန်မအကြောင်း ပြောပြမယ်”

“မလိုအပ်ပါဘူး”

“နားထောင်ကြည့်ပါဦး”

“ပြောချင်တယ် ဆိုရင် မတားဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင်း ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းလွတ်လပ်သူဆိုရင် ရပြီ မေမင်း”

မေမင်းက သူ့မိသားစု ဘဝအကြောင်းပြောပြလိုက်သည်။ နုညက်မှုန်စက်နေအောင် လှပ ချောမွေ့တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ နောက်ခံသမိုင်း မဟုတ်တဲ့ လက်ရှိပစ္စုပ္ပန်က ဘယ် လောက်နံ့ချာ စုတ်ပြတ်နေသလဲ ဆိုတာကို သေချာရှင်းပြလိုက်သည်။

ထူးနီက အေးအေးဆေးဆေးပဲ နားထောင်သည်။ မေမင်း ပြောပြီးတော့ ထူးနီက...

“ဆင်းရဲတာ အပြစ်မှ မဟုတ်တာ မေမင်းလေးရယ်၊ စာရိတ္တ ဆင်းရဲတာ၊ ကိုယ်ကျင့်တရား ဆင်းရဲတာကမှ အပြစ်ဖြစ်တာ၊ ဥစ္စာဆင်းရဲတာကတော့ ဘဝပေး အခြေအနေအရ ဖြစ်လာတာလေ မေမင်းရဲ့၊ ဒါ ဂုဏ်ငယ်စရာမဟုတ်ဘူး၊ ချမ်းသာတဲ့မိဘဆီမှာ မွေးရင် သူဌေးသားသမီးဖြစ်မယ်၊ ဒါ လည်း ဂုဏ်တက်စရာ မဟုတ်ဘူးလေ မေမင်းလေးရယ်၊ လူဆိုတာ အတိတ်ရဲ့ ကုသိုလ် အကုသိုလ်တရားတွေကြောင့် ဆင်းရဲချမ်းသာရွေးလို့ မရဘဲ မွေးဖွားလာကြတာပါ မေမင်းလေး၊ ကိုယ် မေမင်းလေးကို ချစ်တာလေ၊ မေမင်း မိသားစု ဘာဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်စိတ်မဝင်စားဘူး၊ မေမင်းကို မေ မင်းတစ်ယောက်တည်းပဲ ကွက်မြင်ပေးလို့ရတယ်၊ ဆင်းရဲတာ အပြစ်မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်လောက်ပဲ ဆင်းရဲပါစေ၊ ရိုးသားဖို့ပဲ လိုတယ်”

မေမင်းသည် ထူးနီ စကားတွေ နားထောင်ရင်း ရင်ထဲမှာ လှိုက်တက်ကာ
ငိုချင်လာသည်။

“ခုလို မေမင်း ဟန်မဆောင်ဘဲ ရိုးရိုးသားသား ဖွင့်ပြောလို့ ကိုယ်က
ပိုတောင် ချစ်သွားသေး တယ်၊ သိပြီလား။”

မေမင်း ငိုပါပြီ။ မျက်ရည်တွေ စီးကျလာသည်။ သူ့အချစ်ကိုလည်း
နင့်နင့်နဲ့နဲ့ ခံစားရသည်။ ဒါပေမယ့် မေမင်း သူ့ကိုမချစ်ဘူး၊ နှမြောစရာတော့
ကောင်းသားပေါ့နော်။

...

မေမင်း ဘယ်လောက်ပဲငြင်းငြင်း ထူးနီကတော့ အလာမပျက်၊
အသွားမပျက်၊ လက်ဆောင် ပေးလည်း မပျက်ခဲ့။

ထူးနီစိတ်ထဲမှာ ထင်တာက မေမင်း အားငယ်ပြီး သူ့ကို
ပြန်မကြိုက်တာဟု ထင်ကာ နှစ်ဆ တိုးပြီး ဂရုစိုက်ပြနေသည်။

ငြင်းကာမှ ပိုဆိုးနေသည်။ ပြီးတော့ ဥမ္မာလင်းကလည်း ရှာသေးသည်။
ဥမ္မာလင်းက ထူးနီ ကို မေမင်းမိသားစုအကြောင်း သွားပြောပြသည်။

ထို့အတွက် ထူးနီက ဥမ္မာလင်းကို တော်တော်အထင်သေးသွားသည်။

“ခင်ဗျား တော်တော်စိတ်ဓာတ်မကောင်းတဲ့ မိန်းမပဲ မဥမ္မာလင်း၊
မေမင်းအကြောင်း ကျွန် တော် အားလုံးသိပြီးသား၊ သိသိကြီးနဲ့ကို ချစ်တာ၊
သိပြီလား။”

“တို့က စေတနာနဲ့”

“ဘာစေတနာလဲ၊ တစ်ဖက်သားရဲ့အားနည်းချက်ကို လိုက်ထောက်တာ
စေတနာလား၊ သွားစမ်းပါဗျာ၊ ခင်ဗျားစေတနာက ခင်ဗျားကို အင်စီကို
ဆွဲချသွားလိမ့်မယ်”

“ဟယ်...ရက်စက်တာ၊ အေး...နင့်ကို စေတနာနဲ့လာပြောတာ၊ ငါတော့ အဝီစိမရောက် ဘူး၊ နင်ပဲ အဝီစိတွင်းကို ဆက်တူးပြီး ရောက်အောင်သွားလိုက်တော့”

“မဥမ္မာလင်း...ခင်ဗျား မိန်းမဖြစ်နေလို့ဗျာ၊ သွားတော့ဗျာ၊ ဒီမှာ ခင်ဗျား သူများကို လက် ညှိုးမထိုးခင် ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား ကောင်းအောင် အရင်ပြုပြင်လိုက်ဦး”

“အမယ်လေး...ဥမ္မာလင်းတို့က ကောင်းပြီးသား စိတ်ကောင်း စေတနာကောင်းရှိလို့ လာ ပြောပြတာ၊ ဒါပေမယ့် မတန်ဘူးဟေ့၊ သွားမယ်”

ထူးနီ တော်တော်စိတ်တိုသွားသည်။ ရုပ်ကလေးနဲ့မှ မလိုက်။ တော်တော်ပုပ်သည့် အမျိုးသ မီး။ ယောက်ျားချင်းသာဆို မလွယ်၊ မိန်းမဖြစ်နေလို့ ကြည့်နေလိုက်တာ။

ထူးနီက မြေနိမ့်ရာ လှံစိုက်တာမျိုးကို လုံးဝမကြိုက်။ ရေနစ်သူကို ဝါးကူမထိုးစေချင်။

အားငယ်သူကို အားမပေး၊ လဲနေသူကို ဖေးမကူပဲ ချောက်တွန်းချင်သူတွေကို ထူးနီ အရမ်း မုန်းသည်။

လွယ်လွယ်နဲ့ ချစ်ခဲ့တာ မဟုတ်တော့ ချစ်ရသူဘက်က နာရသည်။ ချစ်ရသူကို မကောင်း ပြောတာကို မခံနိုင်ပါ။

သူချစ်ရတဲ့ မေမင်းဟာ သူမဘဝကို ရိုးရိုးသားသားချပြကတည်းက နှစ်ဆပိုတိုးပြီး ချစ်သွား တာ။ မေမင်းရဲ့ရိုးသားမှုက မေမင်းဘဝကို လွှမ်းခြုံသွားသည်။ သူ မေမင်းမိသားစုကို စိတ်မပျက်ပါ။ စိတ်ပျက်စရာလည်း မလိုပါဘူး။ သူ မေမင်းကိုချစ်တာ မေမင်း မိသားစုနဲ့မှ မဆိုင်တာ။ တကယ်က သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ဘဝ ထူထောင်ရာမှာ သူတို့နှစ်ယောက်သာ အဓိကလေ။

သူ တစ်ခုပဲ စိတ်ညစ်တာ။

မေမင်း သူ့ကို ငြင်းနေလို့ သူ စိတ်ညစ်တာ။ မေမင်းသာ သူ့အချစ်ကို တုံ့ပြန်ရင် ပွဲပြီးပြီ။ ဘာမှမလိုအောင် ပြီးပြည့်စုံသွားပြီ။ ဖြစ်နိုင်ရင် သူ မေမင်းနားမှာ အရိပ်လိုမခွဲမခွာ နေချင်ပြီး မေ မင်း ဘဝကို ထီးတစ်ချောင်းလို ကာကွယ်ပေးချင်သည်။ လိုအပ်ရင် သူဟာ မေမင်းရဲ့ဖိနပ်တစ်ရန် အဖြစ်နဲ့ပေါ့။

မေမင်းအချစ်ကိုသာ ရခဲ့ရင် ကမ္ဘာပေါ်မှာ အပြည့်စုံဆုံး လူသားဟာ သူဖြစ်သွားမှာ သေချာ သည်။

ခုတော့ မေမင်းဇာနည်က သူ့ကို ငြင်းကောင်းနေသည်။
တော်တော်ဆိုးသည့် ကလေးမ။ သူကတော့ တစ်နေ့ မေမင်း အချစ်ကို ရကိုရမည်ဟု ယုံကြည်လျက်။

...